

ÉJSZAKAI ŐRJÁRAT

Alkalmak sokasága...

...szüli a tolvajt

Bizonyára sokan meglepődtek december 22-én reggel, amikor postaládájukban, autójukban megtalálták a Bűnmegelőzési Tanács felhívását: „Lakótársaival fogjon össze a bűnmegelőzés érdekében! A kerékpártároló és a lépcsőház ajtaját 22 óra után zárják be! A gépkocsikban nagyobb értéket ne hagyjanak őrizetlenül! Kérjük, értékeikre jobban vigyázzanak!”

Akció indul

21-én este a rendőrség táncstermében nyolc rendőr és hat civil – három néprönt aktívista, három önkéntes rendőr – hallgatta Balogh Mihály hadnagy eligazító szavait: „Főként a vendéglátóipari egységek előtt parkoló járműveket, 22 óra után pedig a lépcsőházakat kell ellenőrizni. A lezáratlan járművek tulajdonosait lehetőleg a civilek figyelmeztessék, és figyeljék meg, hogyan reagálnak erre.”

Jóval elmúlt már 7 óra, amikor a rendőrségi Ladával – Balogh Mihály hadnagy, Eszter István főtörzsőrmester és Szabó István őrmester társaságában – elindulunk a városba. A többiek 3 kocsival más-más városrészbe mennek.

Első állomásunk a Napsugár presszó. A három kerékpárból kettő, az egyik 10 sebességű verseny, lezáratlan. Hamar előkerülnek a tulajdonosok és ködös magyarázatba kezdenek. Személyigazolvány nincs náluk. Látom, alig hiszik, hogy most megússzák figyelmeztetéssel.

A Kötönyi csárda előtt sok a kerítéshez támasztott kerékpár. Többnek a kormányán tömött szatyor lóg, benne élelmi-

A Fortuna előtt sok a lezáratlan kismotor.

szer, cigaretta, ital és jópár egész kenyér.

– Szerintem magának már nem kellene többet inni – mondja csendesen Balogh hadnagy a tulajdonosnak, aki emelkedett hangnemben mentegeti magát.

A tulajdonos csodálkozik

Közben a bejáratnál egy idősebb pufajkás ember, szájában lógó cigarettával nagy hangon okosodik Eszter főtörzsőrmesterrel. „Ha elviszik, hát vigyék! Az enyémet viszik!” Pár méterrel arrább parkol egy Skoda. Ajtója nincs lezárva, az ülésen táska és pezsgő. Tulajdonosa, egy pincér, tömören reagál a rendőri figyelmeztetésre: „Hú, a mérges úristenit!” De azért megköszöni a figyelmeztetést.

A Tavasz presszónál egy Wartburg bal hátsó ajtaját nyitva találjuk. Ülésén egy nagy sporttáska. Tulajdonosa, Földvári Tibor hitetlenkedve csodálkozik. Papírjai rendben vannak a személyigazolvány kivételével, mert nincs nála.

„Csak beugrottam edzés után és máris tűzők.” Ezúttal megússza figyelmeztetéssel, amit megköszön.

A Randevű presszónál hét kerékpárból csak kettő van lezárva. Pedig az egyik lezáratlan bicikli tulajdonosának már ez a tizedik járműve, a többi ellopták. Úgy látszik nem tanul.

A Bokányi Dezső út 15. sz. ház udvari kapuja tárva-nyitva. Az udvaron lévő Wartburg hátsó ajtója lezáratlan. Az ülésen autótáska, tele iratokkal. Tulajdonosa megköszöni a figyelmeztetést.

Szemben a Mini presszó mögötti sarkon sötétség takar egy Ladát. Bal oldali ajtó nyitva vannak. A tolvajnak jó fogás lett volna a diplomata táska, egy üveg konyak, jó pár videokazetta és a rádiós-magnó. Gazdája csak nehezen hiszi el, hogy kocsija nem volt lezárva.

Az Akadémia söröző parkolójában lévő piros Lada nyitott elefántfülét már messziről kiszűrjük. Az ajtója sincs bezárva. (Folytatás a második oldalon.)

Ez egy új év

Tavalyelőtt azt mondták, hogy 1988 a fordulat éve lesz. Bizonyos szempontból lett is, de akkor miért halljuk most, hogy 1989 is a fordulat éve? Ez a fordulat szó egyébként sem túl eredeti megközelítése a dolgoknak, hiszen nem mindegy, hogy jóra fordul vagy rosszra a sorsunk, bár így is úgy is fordulatnak lehet nevezni.

Évtizedekig az volt a szokás, hogy újévi vezércikk – direkt vagy közvetett módon, már-már előírászerűen – utaltak arra, hogy az emberek többsége fogadalmat tesz, miszerint új életet kezd. Új élet, új világ, újrakezdés, újjászületés, megújulás – ezek szavak. Egyre többet használjuk őket, egyre több változatban, s egyre jobban kell félnünk attól, hogy elkopnak, hogy azt mondják: valami mást kellene kitalálni ahelyett, hogy új, mert ez már túl régi.

Pedig nincs jobb szó! Új emberek kerültek a politikai vezetésbe – országosan, a megyében, a városban – új a program, új a szemlélet, új a megítélésük. A régi gondok is új fényben kapnak kontúr. Mit jelent ez a szó tehát valójában?

Újabb elkoptatott szólás, hogy egy újszülöttnek minden vicc új. Pedig ha valakinek az újszerű dolgok valóban újak, az nem más mint a gyermek, „... az igazán igaz lsten.” Gyermekünk érdekében tehát újólag szükségsszerű az újrakezdés. Ehhez – egyebek között – vállalni kell az újdonságszámba menő nyílt konfliktusokat is.

Mostanában mindenki mindenkit szid. A kormány a vadanatúj alternatívákat, az alternatívok a kormányt, a vállalatok a külkereskedőket, a külkereskedők az eladhatatlan termékeket gyártó vállalatokat, a mezőgazdasági nagyüzemek a hitelintézeteket, a bankok az inflációt. Az infláció nem szól egy szót sem. Csak hízik. Ez is egy új helyzet. Egy új kísérlet.

Bertold Brecht mondta egy alkalommal: Az ember úgy éli meg a történelmet, mint kísérleti nyúl a biológiát.

Mi már hosszú évek óta ráigcsáljuk a káposztaleveleket. Ez új esztendőben azt kívánom mindannyiunknak: Kerüljünk ki végre ebből a laboratóriumból!

Hámori Zoltán

„Millió lehetőségünk lenne, csak össze kéne fognunk”

Karácsony előtt szerkesztőségünkbe látogatott egy nyugdíjas olvasónk, s támogatásunkat, segítségünket kérte, hogy ... segítsen.

Elmondta, hogy látva a tévében az örményországi katasztrófa képeit, a megrázó élmény hatására családjával úgy döntöttek, mindenáron megpróbálnak a maguk módján segítséget nyújtani. Mivel a támogatás is akkor nagyobb, ha többen összefognak, ezért fordult lapunkhoz, adjunk hangot kérésének.

Kéri mindazokat, akik együttérzésére számíthat, vállalják – mint ő is – egy-két hajléktalanná vált gyermek nyaraltatását. Ő maga két

erdélyi és két örményországi gyermeket vállal – mint elmondta –, ahol négyen esznek, hatnak is jut.

– Ha csak tíz halasi család vállalkozna, mit jelenthetne ez országosan! Millió lehetőségünk lenne, csak össze kéne fognunk – mondta. – Mi is bajban vagyunk, de legalább van mit ennünk, s ki tudja, nekünk mikor lesz szükségünk a segítségre. Tudom, nem találtam fel a „spanyol viaszt”, mindez másnak is eszébe juthat, de a szervezést most kell elkezdeni. A vállalatok is adhatnának apróbb támogatást, például a vízmű ingyen belépőt ezeknek a gyerekeknek a strandra. A nagyobbik le-

ányom – orosz szakos tanár – kis szótárt állítana össze a legszükségesebb szavakból, a nyomda sokszorosíthatná és így tovább. Ha az újság nem tud segíteni, megyek tovább, valahol csak megértik!

Mi, a szerkesztőség ezúton teljesítjük a kérést, s támogatjuk a felhívást. A csatlakozni kívánók leveleit (Halasi Tükör Szerkesztősége, Köztársaság u. 17., Kiskunhalas 6400 címre) továbbítjuk a kezdeményezőhöz.

Végezetül idekívánczolk még, hogy Nagy László rokkant nyugdíjas, két gyermeket nevelt fel, havi jövedelme 4221 forint, feleségével, anyósával s egyik leányával él.

Papírhordók Halasról

Alig pár esztendeje még évente dollárok százezreit költötte a hazai gyógyszeripar papírhordók vásárlására. E drága, korábban csak importból beszerezhető göngyölegbe csomagolva szállítják ugyanis a tengeren túlra gyógyszer-gyáraink féltermékeinket, az úgynevezett intermediereket.

Az igényeket látva úgy döntöttek a Papíripari Vállalat kiskunhalasi gyáregységében, hogy beszereznek egy svéd gyártósort, amellyel rövid idő alatt képesek lesznek eleget adni papírhordót készíteni. A Rubsteel AB-től 850 ezer márkáért vásárolt berendezések kiépítéséhez a múlt év nyarán kezdtek hozzá. Bár a szerelést már 1987 végére be-

fejezték, még jónéhány hónapig akadt az új gépeken igazítani való.

Időközben a gyár területén építettek egy iparvágányt és egy tranzit raktárat is. Ezzel jelentősen csökkentették szállítási költségeiket és enyhítettek tárolási gondjaikat.

A papírhordókból egyébként évente 168–170 ezer darabot készítenek. Ez nem kis teljesítmény. Különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy eleinte sok problémát okozott a megfelelő ragasztó anyagok és a hordók lezárására hivatott acélszalagok beszerzése. Ez utóbbi cikk napjainkban is gyakran szerepel a halasi gyár hiánylistáján.

G. B.

A papírhordók iránt a gyógyszeripar mellett egyre nagyobb kereslet mutatkozik a konzervgyárak részéről is

Új félfogadási rend a tanácsnál

Kiskunhalas Város Tanácsa értesíti a város lakosságát, hogy a gazdálkodó szervezetek, intézmények, valamint a lakosság véleményének egyeztetése alapján, ügyfélfogadási rendjét 1989. január 1-jétől a következők szerint módosította: hétfői napon 8–12 óráig, szerdai napon 7.30–18 óráig, csütörtöki napon 13–18 óráig.

A házasságkötést, névadást, társadalmi temetést (stb.) munkaidőn kívül, szabadnapon, heti pihenő- és munkaszüneti napon továbbra is ellátja.

Ezúton kérjük a tisztelt lakosságot a főmunkaidőn túli ügyfélfogadási idő kihasználására és az újra szabályozott ügyfélfogadási rend szíves betartására.

Téveszme-e a magas kultúra

A közművelődési intézményeknek két alapvető típusa van: a csak az igényes kultúrát közvetítők, s emiatt többnyire veszteségesek, valamint a populáris műfajokat „futtatók”, tehát a jólmenők. Hogy mely intézmény melyik csoportba sorolható, az többnyire annak függvénye, hogy ki, s főként milyen szemléletben koordinálja az ott folyó népművelői munkát. Kiskunhalason mindkét végletnek akadnak képviselői. Az, hogy *Szemerédi László*, az ÁMK igazgatója melyik változatot tartja üdvöztetőbbnek, az alábbi beszélgetésből is kiderül.

– *Milyen az Általános Művelődési Központ megítélése Kiskunhalason?*

– Mint új szellemű intézmény, bizonyos szűk réteg számára nem szimpatikus. A város polgárai, üzemi dolgozói körében azonban – megítélés szerint – feltétlenül van vonzereje.

– *Mi szüli, s kikben az ellen-szenvet?*

– Inkább a szakmai réteg berzenkedik. De hát ez is egy „jó” magyar szokás: mi kudarcdrukker nép vagyunk. Ha valami nem megy, csődbe jut, megbukik... abból szenzáció lesz, közszájon forog. Ha viszont valami beválik, az már gyanús, annak inkább ellenzői akadnak.

– *Mit ért azon, hogy „új szellemű intézmény”?*

– Kissé sarkítva: a mi tevékenységünkbe az istentisztelettől a bálig minden belefér. Új épületet kaptunk, igényesen válogattuk össze a pedagógusokat, népművelőket, s a maguk választotta területen maximális mozgásteret kaptak. Ért is olyan vád, hogy eltulzom a demokratizmust. Azt mondják, kiengedem a gyeplőt a kezemből. Ez az intézmény túlnyomórészt városi erőből épült, a megyei fejlesztésnek nem volt része. Az állami költségvetésből is csak az oktatásra és a működésre tudtak pénzeszközöket lebontani. Az idén ez 12 millió forint volt. Emellett az átfutó összeg – a bevételekkel együtt – mintegy 18 millió forint. Tehát kénytelenek vagyunk a valós igényeket egyre jobb hatékonysággal kielégíteni.

– *Ez azt jelenti, hogy a kultúra igénytelenebb műfajait „árulják”, csak azért, mert arra van vevő?*

– Mi a kultúra közvetítői, nem pedig megteremtői, vagy ítélei vagyunk. Nem biztos, hogy jó lenne, ha csak a magas szintű kultúrát közvetítenénk, s ezáltal elveszítenénk a tömegeket. Nálunk nem a műfajok a meghatározók, hanem azon belül a minőség. A kultúra tartományai a kellemestől a kataritikusig tartanak. A kellemes esztétikai tartományát pedig éppúgy kötelességünk kielégíteni, mint a másik végletet. Kocsis Zoltán hangversenyére kétszázán, a Neoton Família műsorára kétezren váltanak jegyet. Éppen ezért a könnyű-, a rock- és a muskátlizene bevételeiből finanszírozzuk az irodalmi, a komolyzenei rendezvényeket.

– *Felfoghatom ezt akár úgy is, hogy a gazdaságos szemlélet szerint: fizess, mert alacsonyabb az igényed.*

– Ez így nem igaz. Egy komolyzenei koncert költségei lényegesen alacsonyabbak a könnyűzenei műsorokénál. Kocsis Zoltánnak betesznek egy zongorát, ráirányítok egy reflektort, és mehet a műsor. Az Edda-koncertre kamionok hozzák a felszerelést, technikusok özőne árasztja el a színpadot... De mindezen túl el kellene már felejtetni a „magas kultúra” téveszméjét. Hiszen ez nem egy befejezett folyamat.

– *Úgy tudom, hogy az ÁMK tevékenysége nem korlátozódik csupán a kultúrára.*

– Keressük az új formákat. Nemzetközi rendezvényeinket például felhasználjuk arra is, hogy gazdasági kapcsolatokat létesítsünk az adott országgal. Jelenleg egy ausztriai egészségügyi intézmény vezetőjével tárgyalunk, aki érdeklődik az itteni termálfürdő iránt. Hajlandó lenne esetleg tőkebehozattal hozzájárulni a szükséges infrastruktúra megteremtéséhez. De szóba hozhatnám a testkultúra szalont is, amitől 1984-ben egyszerűen rosszul lettek a kívülállók.

– *Az elmondottak alapján úgy tűnik, amibe ön, illetve az ÁMK belefog, azt feltétlenül siker koronázza.*

– Kívülről lehet, hogy így fest. Mi azonban örült erőfeszítéseknek, recsegés-ropogásnak vagyunk szem- és fültanúi. Még nem volt nyolcadik osztályunk sem, amikor már átfogó, teljes vizsgálatot indítottak ellenünk. Végül abszolút pozitív jellemzést kaptunk... Azért hozzáteszem: eredményeinket kényszerhelyzetünk szülte. Pénzt kell teremtenünk, és azt forgatni.

– *Tehát az efféle komplex intézményeknek feltétlenül látja létjogosultságát a közművelődésben?*

– Ha az ÁMK semmi mást nem csinálna, csak saját tanulóit előttné meg a lehetőségeket, már teljesítené feladatát. Ha engem kérdez valamennyi iskolát így építtetném, Nem jelentene ez sokkal több kiadást sem, hiszen csak azon kell gondolkodni, hogyan tehető mobilná a belső tér. Így pedig nem kell a kapukat ötörakor bezárni, hanem kihasználhatjuk a már úgyis felfűtött termeket, s otthont adunk jógaosoknak, szakköröknek, kluboknak... Igyekszünk kihasználni a kézenfekvő lehetőségeket.

– *Az életszínvonal zuhanásával egyre kevesebb pénzük jut az emberek szórakoztatására. Milyen új feladatokat szab ez a közművelődési intézményekre?*

– A tavalyi nyereségünkkel szemben az idén a nulla körül vagyunk. De ettől még a világ nem áll meg. Butaság volna úgy szemlélni a jövőt, mint amikor már se nem eszünk, se nem kultúrálódunk. Ha nem kell majd muskátli, akkor kell majd nyelv- vagy esztétikus tanfolyam, vagy tudom is én mi... Rugalmasnak kell lenni, ismerni kell a kínálatot és a keresletet. A kultúra is az érdekvizsnyora épül. Nincs lezárt folyamat. Ami jó, azt lehet, hogy holnap eldobjuk és fordítva.

– *Mindez nagyon jól hangzik. De számításba vette-e már, hogy milyen gátoló tényezőkkel kell szembenézniük?*

– A legfontosabb: a magyar valóság. Ezzel a gátoló tényezővel kell elsőként szembenézniük. Elvégre nálunk az átlag a népszerű.

G. Tóth Tímea

Köszönöm, jól vagyok!

BESZÉLGETÉS HARMAT RÓZSÁVAL

Amikor először hallottam a hírt, nem akartam elhinni. Személye, betegsége körül annyi mendemonda keringett, hogy azonnal a telefon után nyúltam és tárcsáztam *Harmat Rózsát*, hogy valóban itthon van-e és dolgozik-e? Amikor megerősített, hogy készséggel hajlandó egy beszélgetésre a szolgáltató ipari szövetkezet irodájában, már ültém is a kocsimba.

– *Hogy van?*

– Köszönöm, most már jól. Bár októberben leszálalékoltak, de azért dolgozom, ismét vezetem az ipari szövetkezetet és ez pótolhatatlan érzés.

– *Ha nem tolakodó a kérdés, mesélje el az olvasóknak, mi történt Önnel az elmúlt két év során.*

– Ez kész regény. Kezdődött azzal, meg 1986 nyarán, hogy egy kutya megharapott. Megkaptam a szükséges injekciót, a seb begyógyult. Nyár végétől egyre rosszabbul kezdtem érezni magam. Ez fáradékony-ságban, állandó magas lázban, hasi fájdalmakban nyilvánult meg. Mivel csak ülve tudtam aludni, vesére gyanakodtam és szeptemberben befeküdtem a helyi kórházba. Itt tüdőgyulladást kaptam, viszont kiderült, hogy a vesémnek semmi baja. Átkerültem a belgyógyászatra. Nem találták a bajok eredőjét, ezért Pestre mentem. Az 1. számú belgyógyászaton vizsgáltak tovább. Közben 16 kilót fogytam, pokoli kí-nok gyötörték, megtanultam beadni az injekciót. Ismerősöknél laktam a fővárosban, közben jártam be kezelésre. Október végén lett meg a diagnózis: no Hodgkin limfomát állapítottak meg. A hosszú kezeléssorozat eredményeként 87 tavaszán jobban lettem. Amikor már minden stimmelni látszott, a lábam kezdett el fájni. Mondták, hogy ez a korábbi kezelés mellékhatásaként természetes. Nekem nem tűnt annak. Amikor a bal lábam majd négyszeresére dagadt, újra kórházba kerültem, ezúttal a

rehabilitációs intézetbe. Itt dr. *Mühsommer Mária* vett kezelésbe. Előbb féltő volt, hogy a dagadt lábamban tumor van, a műtét során derült ki, hogy szerencsére nem így van. Felkészítettek egy esetleges amputálásra is. Amikor itt is elmondtam, hogy egy éve megharapott egy kutya, először nem tulajdonítottak jelentőséget ennek, de amikor újból megnézték, kiderült, hogy azóta szabályosan rohad a bal lábam a seb körül. Rövid idő alatt a lábaimat hatszor műtötte meg az orvosnő, az egyiket magam is végignézttem. Úgy néz ki, hogy azóta rendben vagyok, utókezelésre és kontrollra kell feljárnom. Öt év után tudják biztosan megerősíteni, hogy nincs semmi bajom. Hát ez volt az elmúlt két év kálváriája.

– *Hogyan fogadták újra a szövetkezetben?*

– Szeretettel, s jóleső érzéssel nyugtáztam, hogy jól mentek a dolgok távollétemben is. Néhány személyes problémát kellett rendeznem, távollétemben a vezetőség ideiglenesen *Ambrus Imre* műszaki vezetőt bízta meg elnöki teendőkkel.

– *Újra visszatérve, hogyan hogyan fogalmazza meg magában az eltelt időszak tapasztalatát?*

– Rádöbbsentem, hogy a legfontosabb az egészség. Mint szövetkezeti vezető meglehetősen hajszoltan éltem, ezt már nem tudom és nem is akarom csinálni. 1974 óta állok a szövetkezet élén, eltökélt szándékom, hogy a jövő év végén lejárató mandátumom nem kívánom meghosszabbítani, átadom a helyem másnak. Aki engem ismer, az tudja, hogy munka nélkül nem tudok megélni, de mást tervezek csinálni, most már mint nyugdíjas. Persze, ha az egészségem engedi. Ennyi szenvedés után nehézh elhinni, hogy valóban egészséges vagyok és az is maradok.

– *További jó egészséget kívánok!*

Horváth Róbert

Húsba vágó szakma

A Mackó Bisztró melletti 53-as húsboltban ismertem meg. Heti bevásárlásaimat végezve feltűnt udvariassága, meglepő szolgálatkészsége. Köszönésokról soha sem tudtam megelőzni, úgy vélem, a legjobbak közül való. *Halász Péter* a neve. Boltvezető. 1948 óta dolgozik a szakmában. *Farsang István* hentesmester úrnál vette kezébe először a kést. Ötvenkétben tette le a mestervizsgát, majd bevonult katonának. Miskolcon szolgált.

Hazatérte után a vágóhídon műszakvezető lett. Amikor ezt az üzemet átköltöztették Kiskunfélegyházára, ájtott az áfészhez.

– *Hiába, első a vásárló – mondta, majd újabb kiszolgálások után így folytatta – itt mindig szietni kell, és nem szabad tévedni. Nekem nem is volt még leltárihiányom. A NEB is csak egyszer büntetett meg a harminc év alatt, kétszáz forintra. Nem volt az árcédula kirakva a húsokra. Súlyproblémával nem kellett küszködnöm...*

– *És a kollegáinak? Tudja, megjelent a Halasi Tükörben is...*

– Nem tudom elképzelni a társaimról, hogy a zsebükre csaltak volna, – mondta a mester, karon ragadott, vitt a pult mögé.

– *Nézzé, mi súlyra kapjuk a disznót, a marhát, miegyebet. Ha egészen 100 kiló, darabba is 100 kilót kell belőle kiáruunk. Most nézzem a földre! Az aranyból is csöppen. Felvesz egy húsdarabot.*

– *Homokos, megtaposott. Ezt hogy adjam a vásárlónak? Rádobja a mérlegre.*

– *Négy deka. Ez hat forintomba kerül. Megértőn bólogatok.*

– *És akkor még nem beszéltem a nyusedékekről. Ugye a mócsingot Ön sem vinné el? Szólhatnék a szállítókkal vívott csatákról is... Rossz minőségű árut kapunk. Vissza nem küldhetjük, mert ha megteszszük, hetekig a tájunkra sem jönnek.*

Summa summárum, a társaim ha csálnak, nem azért teszik, hogy meggazdagodjanak. A pénzüket szeretnék visszakapni. Nézzé, nekem harminc évi munka után 4700 Ft az alapbérem. Erre jön a forgalmi jutás. Hat és fél hétezer forint jön össze havonta. Két évem van még a nyugdíjig... de én ezzel nem panaszkodni akarok. Persze azonnal hozzá kell tennem: örülnék, ha több pénzt kereshetnék... dehát ez nemcsak az én gondom.

Országos probléma ez.

– *Milyen az ideális kereskedő? – kérdezem Halász Pétertől.*

– *Keményen dolgozó, mosolygós, jó szavú, illedelmes, és ha teheti előre köszön. Ön is tudja, az emberek egyre fárdatabbak. Általában nálunk csapódik ez le a boltban. Türelemtelen, válogatós, a kákán is csomót kereső a kedves vevő. Túrni kell! Jóssággal, megértéssel, mert ellenkező esetben nem nyitnak ránk ajtót. Nem lesz tervteljesítés, kevesebb fizetést vihetünk haza.*

A boltvezető csak mellékesen megjegyezte, hogy az éves tervet, a 6 millió forintot már túlteljesítette, s hogy a család ezidáig 66 évet húzott le az ÁFÉSZ-nál. Halász Péter 30, a felesége 23 és a fiuk 13 évet töltött a szakmában.

Vége a beszélgetésnek. A pult mögé állt, mosolygott, vágta a húst, dobta a mérlegre, hátra lépett, harsány hangon közölte:

– Ötvenkét deka.

Robotka István

Hová került az emlékoszlop

Az olvasók kérdezik: Hová került a városközpontból az 1919-es mártírok emlékoszlopa?

A város felszabadulását követő évtizedekben, egészen a parkok átépítéséig, a nagy „betonozási” lázig a postaépülettel szemben, fenyvesek karélyában állt az az emlékmű melyen a tábla szerint az 1919-es halasi mártírok nevei voltak olvashatók.

Az ezzel kapcsolatos emlékünnepek is e

helyen bonyolódtak le hosszú-hosszú évek során át.

A sokmillió átalakítás, aminek keretében a „csobogót” is felállították, eltűnt az emlékmű, csak a dombocská és az őrtálló fák jelzik a helyét.

Akik a református temetőben jártak, találkozhattak a lebontott obeliszk be-tontömbjeivel, melyekben kutyák és macskák vertek tanyát. A halasi sajtó egy írásában szóba került, hogy mennyi munkával építették ki a munkásörök

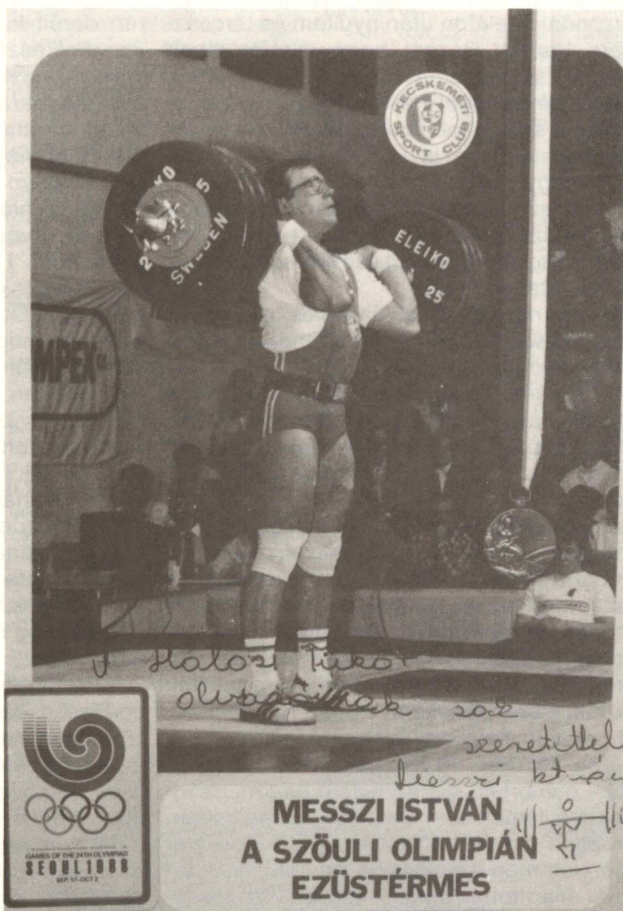
a keceli út melletti emlékparkot. Miért kellett egy új emlékpark? Miért kellett lebontani az emlékművet? Mi volt az alapvető nézet, mely egy ilyen megszokott és központi helyen álló neves emlékművet lerombolt, hogy egy városban kívüli, nehezebben látogatható helyen teremtsen új költséggel, új helyet?

A kérdezők nevében:
Harmos Jenő

Veszítettek a távolmaradók

Megtízteletetés volt számunkra, hogy **Messzi István**, a szöuli olimpia ezüstérmes súlyemelője eljött városunkba. A népszerű és határtalanul szimpatikus huszonhétéves olimpián élménybeszámoló-jával minden résztvevőt, sportrajongót lenyűgözött. Szerényen, azzal a televízió-közvetítésekből megismert elmaradhatatlan mosollyal arcán mesélte el, hogy milyen megkülönböztetett szeretettel fogadták a magyarokat Szöulban, hogy vigyáztak rájuk, milyen remek ellátásban volt részük. Magáról a versenyről is beszámolt, kommentálta a videón látottakat.

Ebből, és a nézők kérdéseire adott válaszából kiderült, hogy mint félegyházi fiú került kapcsolatba a sporttal általános iskolás korában. Birkózott, majd Kecskemétre kerülve megnézett egy súlyemelő edzést – és ottragadt ennél a szakosztálynál. Tizenkét év tudatos, kemény munkája áll a háta mögött, rengeteg küzdelemmel, sok-sok lemondással. Tavalyig a hetvenöt kg-osok súlycsoportjában, – mivel állandóan fogyasztania kellett magát – csupán egy jelentős eredményt sikerült elérnie, a katowicei VB negyedik helyezését. Miután egy súlycsoporttal több hónapos munkáját követően, csúcsformájában, a súlyemelés olimpiai ezüstérmese lett. Minden eddigi küszködéséért kárpótolta az a felelhetetlen és kimondhatatlan érzés, melyet a felkészítő nemzeti színi zászlónkra nézve a dobogó második fokán érzett. Árad felé az emberek szeretete. Az örömmá-

mor a repülőtéren fogadtatáson, a Sportszarnokban rendezett gyönyörű ünnepség, a több száz várakozó, klubja, a KSC székháza előtt Kecskeméten – a sok-sok meghívás mind ezt bizonyítja. A hivatalos elismerés sem maradt el. A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Munka Erdemrend ezüst fokozatát, Kecskemét a Városért Emlékérmes adományozta megének eddigi legeredményesebb sportolójának. Természetesen edzőjét, **Kasza Györgyöt** is – akinek komoly érdeme van sikerében – elismeréssel, tisztelettel illeték. Messzi István térdműtése

miatt januártól kezd edzeni. A jövő őszi Európa- és Világajnokságra készül Athénba. 1990-ben Magyarország rendezte a VB-t, azon is részt szeretne venni. Titkon gondol arra, hogy a következő olimpiára is jó lenne kijutni.

Ha nem versenyez már, akkor sem akar a sporttól elszakadni, edzői képesítésével az utánpótlást kívánja nevelni. Amilyen türelmesen, mosolyogva adta az autogramot, ajánlással látta el az ötvenedik gyerek lapját is – bizonyos, hogy a szakmai tudáson kívül mást is elsajátíthatnak mellette a jövő súlyemelői.

Vass Katalin

SAROKBA SZORÍTVA

Ünnepi morzsák

A karácsonyi vásárlási láz mindenkit magával ragad. Kinek, mit vegyünk? Ez a központi kérdés. Egyik ismerősöm azon tanakodott, mit vásároljon tíz éves rokon kislánynak? Munkahelyén egyik kolléganőjétől kapta a tippet, hogy vegyen márványos farmert, ő is vett a gyerekeknek tegnapi, ezer forintért. Nosza, irány a belváros egyik – női nevet viselő butikja. Volt is az ajánlott nadrágból, az ára 1250 forint. Másnap egyik kolléganőjének próbálta ajánlani, hogy ha praktikus ajándékot akar venni, érdemes megnézni a farmert. Erre azt felelte, hogy éppen most jött onnan és pont ebből a nadrágból vásárolt. Mennyi volt az ára? Ezerháromszázötven forint – volt a felelet. A méret ugyanakkora. Az eset tanulsága, hogy a nadrágon egyik esetben sem volt árcédula, s ahogy nőtt az ünnepi vásárlási láz, úgy emelkedett a keresett – és egyébként valóban divatos és szép – áru ára is.

Kollégám takaros családi háza elé a fűvesített térségre évekel ezelőtt vásárolt két ezüstművet. A gondos ápolás, locsolás eredményeként az évek során megnöttek jó másfél méteresre. Tavaly karácsony előtt arra ébredtek, hogy valaki vandál módon az egyik fenyőt, úgy fél mé-

terrel a föld felett elfűrészelte és a fát elvitte. Idén a közelgő ünnepek előtt fokozottan figyeltek a ház előtti térségre, éjjel az udvari lámpát is égve hagyták. Nem is volt baj – egészen a szentestét megelőző nap reggeléig. Ekkor ugyanis a másikat is hasonló módon ellopták, csak a földben hagyott csont jelezte, hogy itt fenyő állott.

Kollégám felindulva keresett meg, hogy elmesélje a történetet. Csúpn két tanácsot tudtam megmondani csillapítani. Az egyik, hogy aki ilyen módon ül le a lopott fenyőfa mellé családjával a békesség és szeretet ünnepén – nem hiszem, hogy hosszú ideig boldog és békés lesz az élete. A másik tanácsom az volt, hogy nyugodjon meg, hiszen az eset jövőre már nem ismétlődhet meg – ugyanis nincs több fenyőfája.

Karácsonyra ingeket kaptam ajándékba. Az ünnepek után elhúztunk. Ahogy az egyik fehér inget kibontottam, a csomagban egy agyonnyomott legyet, pontosabban annak tetemét – találtam. A szerencsétlen állat tusája közben piszkot is ejtett a fehér ingre. A felirat az volt, hogy gyártatja a Konsumex, exportból visszamaradva. Úgy látszik, külföldön nem kedvelik az apró állatokat. Főleg nem az inget.

H. R.

Kulturális ajánlat

(január 20-ig)

FÁKLYA FILMSZÍNHÁZ

Január 6–7-én 4, 6 és 8 óra-
kor: Tokyo pop (amerikai)

8-9-én: 4, 6 és 8 óra-
kor: Az utolsó csillagharcos (amerikai)

10-én 4 óra-
kor: Mátyás az igazságos (magyar rajzfilm)
6 és 8 óra-
kor: K. (magyar)

11-én 4 óra-
kor: Mátyás az igazságos (magyar rajzfilm)
6 és 8 óra-
kor: K. (magyar)

12-én 4 óra-
kor: Asterix tizenkét próbája (francia).
6 és 8 óra-
kor: K. (magyar)

13-án 4 óra-
kor: Asterix tizenkét próbája (francia).
6 és 8 óra-
kor: K. (magyar)

14-16-án 4, 6 és 8 óra-
kor: Négybalkezes (francia).

17-18-án 4 és 8 óra-
kor: Cukorfalat (NSZK), 6 óra-
kor: Anno 1988. (magyar)

19-20-án 4, 6 és 8 óra-
kor: Nászéjszaka kísértetekkel

GÓZON ISTVÁN
MŰVELŐDÉSI KÖZPONT

Január 6-án 17 óra-
kor: 8/7-es Klub. Keleti délután. Keleti mitológia, gyógymodok, játékok.
20 óra-
kor: Disco.

7-én 17 óra-
kor: Magányosok klubja. Újévi köszöntés.
20 óra-
kor: Disco.

10-én: Forrás Új Tükör Klub. Színházlátogatás.

13-án 17 óra-
kor: 8/7-es Klub. Mi lesz, ha nagy lesz? Pályaválasztás, önismereti tesztek, játékok.
20 óra-
kor: Disco.

14-én 18 óra-
kor: Magányosok klubja. Pótszilveszter.
20 óra-
kor: Disco.

16-án 19 óra-
kor: Fáklya Filmszínházban: Eisemann Mihály: Bátyasétány 77. Operett két részben, a kecskeméti Katona József Színház előadása.

18-án 9 és 10.30 óra-
kor: Óvodás bérlet. Figurina Báb-
színház: Grim (m) aszkok.

20-án 17 óra-
kor: 8/7-es Klub: Népi kismesterségek – látogatás egy bődíszművésznél.
20 óra-
kor: Disco.

ÁLTALÁNOS
MŰVELŐDÉSI KÖZPONT

Január 9-én 18 óra-
kor: Szilágyi Áron Néptánciskola. A Szilágyi Áron Gimnázium története. Előadó: Bognár Zoltán.

10-én 19 óra-
kor: Minifoci bajnokság.

14-én 8 óra-
kor: Lánchíd Kupa atlétikai verseny.

17-én 19 óra-
kor: Minifoci bajnokság.

19-én 19 óra-
kor: „Miért hagytuk, hogy így legyen...” Illés Lajos újra a színpadon. Vendég: Bontovics Kati és Varga Miklós.

20-án 18 óra-
kor: Vallástörténeti szabadegyetem. A szerzetesrendek története – magyarországi rendek. Előadó: Dr. Lukács László, a Vigília főszerkesztője.

HÍRTÜKÖR

Fórum az ifjúságnak. A városi könyvtár tagokat toboroz egyesületébe. Városi Ifjúsági Műhely címmel szellemi műhely, programot kínál, ötleteket, aktív szervezőket keres. Évi tagdíj 100 forint, a kéréssel rendelkezőknek 200 forint.

☆☆☆

Atlétika. Január 14-én 8.30 óra-
kor az ÁMK városi sportszarnokában „Lánchíd Kupa” (általános iskolások) megyei atlétikai versenyének döntője lesz.

☆☆☆

Egységgyűlés. Az ÁMK sportszarnokában 1989. január 7-én 10.30 óra-
kor a Kiskunhalasi Brinkus Lajos Munkásőrség évzáró és évnyitó egységgyűlést tart. Az ünnepségre minden érdeklődőt szeretettel várnak.

APRÓHIRDETÉS

Hobbitelek eladó. Szőlő, gyümölcsös, fűrtő kút, 2 db fóliasátor. Érdeklődni: 22-397 telefonon.

*

Belgyógyász magánrendelésemet megkezdtem. Székely u. 5. Dr. Letoha.

*

Szegedi két szoba hallos, összkomfortos belvárosi, egyemeletes kertes villában lévő tanácsi (megvásárolható) lakásunkat másfélszobás halasi OTP-öröklakásra cserélnénk. Telefon: Kiskunhalas, 21-828 (17–18 óráig).